

Za sebezpoznáním

Tohoto pobytu s psychology se s naší třídou účastníme už čtvrtým rokem. Každý pobyt je na jiné téma. V prvním ročníku to byly vztahy ve třídě, ve druhém chování a komunikace, ve třetím návykové látky. Letos Soužití. Zajímalo by mě, co tu s námi budou provádět!

Otevírám dveře a vcházím do vestibulu školy. Rozhlížím se kolem sebe, ale nikoho nevidím. Čekala jsem, že touhle dobou už budou všichni čekat tady.

Že bych přišla pozdě? Kontroluji čas, je teprve 7:45. Vcházím tedy do šaten - na jediné místo, kde by podle mě měli moji spolužáci být. A skutečně. Už podle hluku poznávám, že jsem je našla. Tísňí se po skupinkách v uličkách mezi skříňkami a ucpávají je. Zdravím se s kamarádkami, ale ty dvě, které hlavně hledám - Kačka a Helča - mezi nimi nejsou. Kontroluji pro jistotu mobil, ale žádné zprávy ani nepřijaté hovory na něm nemám. Doufám, že přijdou brzy.

Konečně! Obě prochází dveřmi do šaten a kývají na pozdrav. Jdu jim naproti. "Ahoj! Pojďte do vestibulu, tady je děsný randál," navrhuji a už procházíme dveřmi zpět. S tím hlukem jsme si moc nepomohly. Nejen my jsme měly nápad opustit hlučnou a pro nás pro všechny příliš malou šatnu. Hned za námi se totiž hrne Martina, Jana, Lada, Šárka, Lukáš, Jarda a během dvou minut vlastně i všichni naši spolužáci. Usedáme na scho-

dy a pozorujeme ostatní kolem sebe: Jarda vypadá, jako by týden nejedl - cpe se pizzou. Lukáš sedí osamoceně. Hraje nějakou hru na mobilu. Ze skupinky "Lada a spol." se ozývá prakticky neustále smích. Uvažuji o tom, že bych měla začít s focením. Za-

měřuji hledáček na Jardu. Cvak! Dívám se do náhledu, ale fotka je příliš rozmazaná. Než přijdu na to, že jsem si špatně nastavila blesk, Jarda dojídá. Škoda. "Máš foták?" ptám se Kačky. "A sakra! Já ho zapomněla doma!" odpovídá. "A ty, Heli?" obracím se na druhou kamarádku. "Akorát na mobilu."

Přicházejí paní učitelky. Nejspíš už vyrazíme. Shromáždíme se u dveří a procházíme jimi po dvou, aby nás mohly spočítat. A jaké jsou

vlastně podmínky pro pochod na Božeňov?: Vlhkost: 84%, rosný bod: 6°C, UV Index: 0, tlak: 1001,5 hPa, teplota: 5°C. Vidíte, že "lepší" počasí jsme si ani nemohli přát. Jak vyplývá z výše uvedených údajů, je chladno, mokro, nejspíš se brzy rozprší. Vydáváme se na cestu. Začínám litovat, že jsem si nevezala termosku s čajem. To mě ale brzy přechází. Rychlé tempo, které nastolili ti vpředu, mě brzy zahřívá. Vstupujeme do lesa. Cesta začíná stoupat. Hovory mezi mnou a kamarádkami postupně ustávají. Dostávám hlad, ale nemám čas se najíst, "běžíme" bez přestávek. Když už se zdá, že konečně zastavíme, křikne kdosi: "Počkáme s tou pauzou až na odpočívadlo, jsou tam sedátka!" A tak zase jdeme. Nechápu, proč máme s přestávkou čekat až na ty dvě lavičky, které budou dozajista špinavé a na které se nás stejně polovina nevejde. Hlavně abychom opravdu zastavili. Sláva! Odpočívadlo je jen pár metrů před námi. "Je to jenom deset minut, to už dojdeme. Nebo si chcete udělat přestávku?" ptá se, či spíše oznamuje

paní učitelka Chudobová. Masový hlas třídy jí to samozřejmě potvrdí. Už se nemůžu dočkat, až tam konečně dorazíme.

Hurá! Už jsme tady! Desetiminutovou cestu jsme sice ušli za dvacet minut, ale co na tom? Hlavně že jsme všichni

v pořádku došli. Do pokojů jsme se rozdělili už předem, bydlím s Kačkou a s Helčou. Nejdřív se musím najíst. Blahořečím si za to, že jsem si nezapomněla dát do batohu rohlík ke svačině. Hlídám čas. První pracovní blok začíná v půl jedenácté. Začínáme stejně jako každý rok. Opakujeme si pravidla jako: Žádné násilí! Nemluvíme sprostě. Oslovujeme se křestními jmény, atd. Pravidla

okamžitě bereme na vědomí. To však ještě neznamená, že bychom se jimi sami řídili. Tak na příklad když Lukáš řekne "Ty vole!", Marek ho okamžitě upozorní na porušení pravidla slovy: "Nemluvíme sprostě, Kubíček!". Dalším úkolem je napsat své jméno a napsat, co je na něm zvláštní: "Tohle jméno nikdo jiný ve třídě nemá." "Tohle jméno máme ve třídě tři!" "Jsem veterán a už se nevyrábím."

Kdž skončí blok, jdeme na oběd. K jídlu máme rajskou omáčku, sekanou a knedlík. Po obědě bude asi hodinu polední klid. Další blok začíná v půl druhé. Každý pracovní úsek trvá přibližně hodinu a půl, mezi dvěma bloky je asi

dvacetiminutová přestávka. Náplně bloků jsou různé: Uvažujeme o tom, co by se mělo učit v sexuální výchově. Zjišťujeme, jestli jsme melancholici, flegmatici, sangviniči nebo cholericci. Hrajeme si na ředitele školy, který má rozhodnout o tom, jaké učitele zaměstná. Diskutujeme o otázkách jako: Jaký by měl být váš budoucí partner? V kolika letech chcete mít své první dítě? apod. Názory na tyto otázky se různí. Tak třeba na otázku, jaká je podle vás nejdůležitější věc ve výchově dítěte, zaznívají například tyto odpovědi: "Láska!" "Důvěra!" "Důslednost!" "Řemen!"

A je tady večere! Do stáváme rybí prsty s bramborovým salátem. Ach jo! Po večeri máme volno. Už se domlouvám s Janou, že si budeme povídat nebo hrát karty. Večer je totiž diskotéka, po které bude následovat schovávaná a tam se ani jedné z nás nechce. Nejprve Jana přichází k nám na pokoj. Rozebíráme dnešní den, školu, vlastně všechno, co nás zrovna napadne. Později se přesouváme - já, Jana, Kačka a Helča nahoru. Hrajeme kost-

ky, které si s sebou přinesla Kačka. Kostky skáčou po desce stolu, dokutálí se na okraj a pak padají na zem. Nejčastěji pod křeslo nebo pod pohovku. Po chvíli přichází Lukáš se slovy: "Pojďte taky hrát schovku. Minule to byla fakt sranda, rozkopal jsem si tam palec do krve." Musíme si sice uznat, že rozkopání si palce do krve je skvělá reklama, přesto raději dáváme přednost kostkám. Nakonec hrajeme "kenta" - karetní hru. To už se k nám přidávají i Martina s Ladou. Čas rychle ubíhá. Dívám se, kolik je hodin - už jedenáct! Já, Kačka a Helča se pomalu zvedáme. Půjdeme si už lehnout. Říkáme si sice "Dobrou noc!"

už ve čtvrt na dvanáct, nakonec ale stejně některá z nás cosi prohodí a už zase mluvíme a mluvíme. Kolem dvanácté přichází paní Paclíková zhasnout. Je nám to jedno. Povídat si můžeme potmě stejně dobře jako za světla. Definitivní "Dobrou noc!" si říkáme chvíli před půl jednou. Krátce nato usínám. **R**áno vstáváme v půl osmé, abychom stihli snídani v osm. Po té začínají další bloky. Během přestávek mezi jednotlivými pracovními úseky odbíháme na pokoj - svléknout povlečení a přeskládat si věci v batohu pokud možno tak, aby se tam zase všechny vešly. Pak nás čeká oběd. A po obědě? Jdeme domů! Tentokrát nás nečeká cesta

přes lesy a louky. Půjdeme po silnici. Znamená to sice, že budeme muset jít po dvojicích těsně za sebou, na druhou stranu je ale tato cesta mnohem pohodlnější a hlavně rychlejší. Nejdříve se do čela útvaru staví kluci. V těsném závěsu za nimi jdeme Kačka a já. Tedy jdeme. Já jdu, Kačka popobíhá. Za námi se postupně tvoří dlouhé meze-ry. Nakonec tedy paní učitelky velí stát a do vedení dosazují Kačku a mě. Snažíme se volit takové tempo, aby se za námi mezery netvořily. Obě si oddychneme, když dorazíme k "Červenému kostelu", kde máme rozchod. **V**racím se domů. Sice vyčerpaná, ale i nadále ve mně přetrvává po-

cit, že to byly příjemně strávené dva dny.

Kateřina Malíková (G 4.A)
11.11.2010

